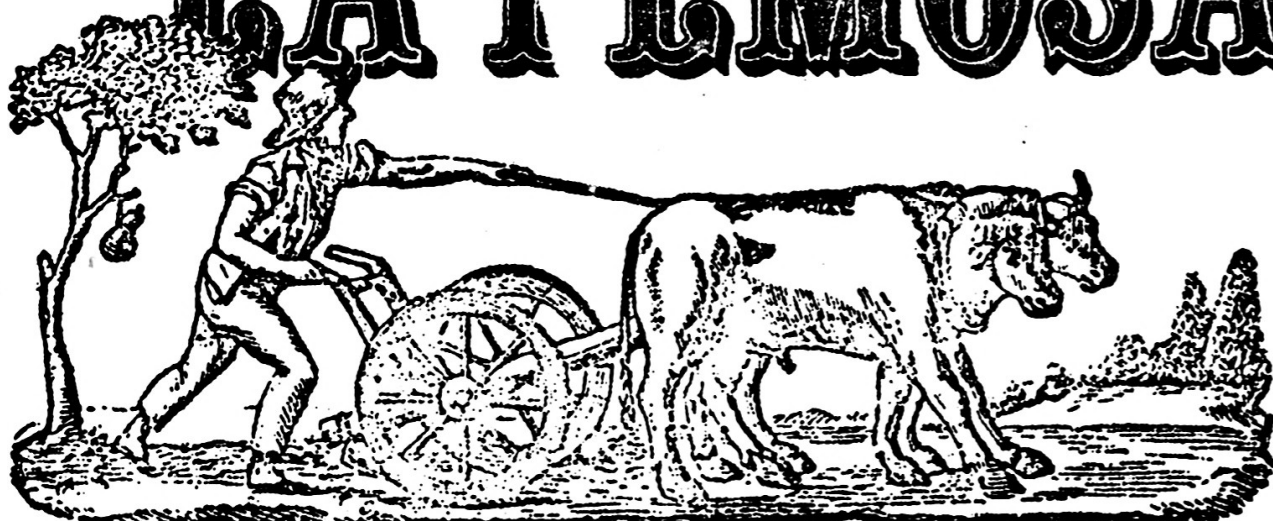

LA REMOSA

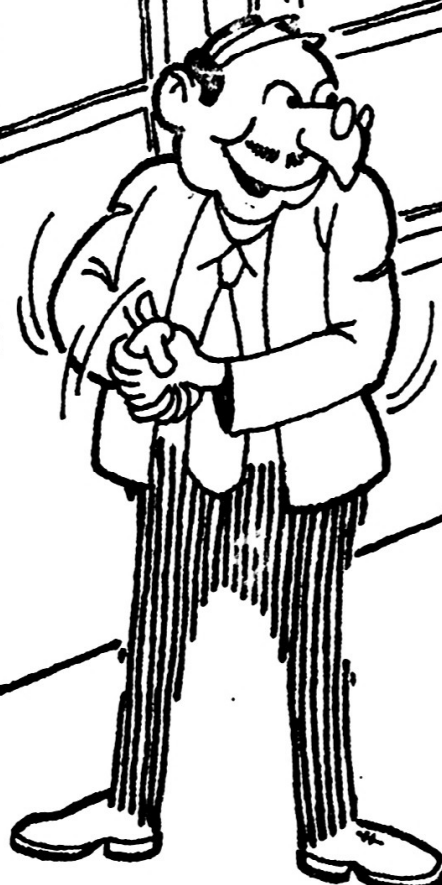
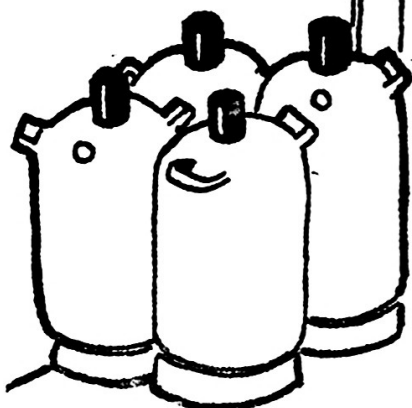
NOVEMBRE

ARTESA DE LLEIDA

1983

GOLD & COMPANY S.A.

COMPRA
VENTA
~~OR~~
~~JONES~~
~~PLATA~~
BUTANO

7/7/83

PÒRTIC

A vegades ens lamentem de les poques iniciatives que hi ha a Artesa, principalment per part dels joves, per a intentar sortir d'aquesta apatia col·lectiva d'ésser un poble apagat, sense inquietuts. A vegades, però, com ara mateix, ens sorprenem agradablement del nombre de iniciatives que fan bellugar al jovent.

El futbol mateix mou un bon grapat de persones les quals s'entesten a mantenir i tirar endavant tres equips de diferent nivell d'edat. No és precisament d'ara que el futbol al nostre poble funciona, sinó que ja fa uns quans anys, i és per això que al anar cultivant el planter de jugadors, ara en surten prous per a no anar a cercar-los fora del poble. Queden lluny aquells anys tan esbalandrats, futbolísticament parlant, que en proutes feines es podia comptar amb quatre "arroplegats" per a jugar un partit per la festa major.

Es després de l'èxit de participació als actes organitzats a l'última festa major, tan al que fa al concurs de pesca com pel segon campionat de ping-pong, que els aficionats a aquests esports veient-hi possibilitats de continuar per aquest camí, s'han organitzat en grups per a menar unes activitats de cara a fer créixer i a consolidar l'afició a aquests esports. Així els pescadors han creat el Club de Pesca i ja han organitzat el primer campionat de pesca, tipus

l·liga, que ha durat cinc jornades de festa consecutives amb un nombre considerable d'inscrits, l'immensa majoria dels quals eren joves de menys de setze anys. Per la seva part els del pimg-pomg han format el Club de Tennis de Taula d'Artesa, han comprat taules i ja s'entrenen de bo de bo per a enrollar-se a un campionat comarcal d'aquest esport. Tot això vol dir gent que treballa, gent que té inquietuts i que no es resigna a perdre el temps asseguts davant d'un televisor.

Encara hauríem de parlar del que fan els del Grup d'Esplai i l'esforç del Grup de Teatre Artesa per a fer créixer la cultura de base al nostre poble. de tots aquests grups ja n'anirem parlant poc a poc atrabes d'aquests fulls, ara només hem volgut donar un cop d'ull per a encoratjar a aquesta gent a no desfallir. Endavant.

LA FEMOSA

• • REVISTA DE INFORMCIO LOCAL • •
EDITA AGRUPACIO CULTURAL "LA FEMOSA"
C. DEL CASTELL N. 23 ARTESA LLEIDA
DIPOSIT LEGAL N. L-264-1981
SEGONA EPOCA N. 48 NOVEMBRE 1983

INDEX

	Pàgina
PORTIC	1
DIALEGS	4
PESCA	11
TENIS DE TAULA	
SENSE UN EPITAFI	14
HUMOR I ENTRETENIMENTS	16
ESPIGANT	18
FILMOTECA	20
CARTA OBERTA	26
POESIA	27
LA NOSTRA FAUNA	28
REDACCIO	30

Els articles i opinions que apareixen a les pàgines de la FEMOSA, reflecteixen únicament l'opinió de llurs signants.

AMB EL SUPORT DE LA GENERALITAT

DIALES...

AMB EN JOSEP DRUDIS, PRESIDENT DE LA "PANIFICADORA"

Per tal de promocionar els productes que ofereix la Cooperativa del camp "Les Garrigues", la "Panificadora" com l'anomena tothom, sobretot la part de reposteria, han a convidat les mestresses de casa (només, però, com ja es comprént les mestresses sòcies de la cooperativa) a una degustació de totes les menes de coques i pastissos de la secció de pastisseria. Aquesta degustació es va fer per etapes convidant les dones dels diferents pobles on hi ha socis de la "Panificadora". Les dones que van venir a Artesa a la cooperativa del Pa ho van fer per aquest ordre:

DIUMENGE DIA 9 D'OCTUBRE, 200 dones d'Artesa.

DIUMENGE 16, les dones de Puigverd, Castellldans, Aspa i el Cogul, amb total 300 mestresses.

DIUMENGE DIA 23, tocà el torn als pobles de els Torms, el Soleràs, Alcanó, Alfés i Albatàrrec amb una participació de 200 dones.

DIUMENGE DIA 30 (amb aquesta, es clogué la tanda de visites) vingueren 294 dones dels pobles de Sunyer, Sarroca, Sudanel·l, Montoliu i Torres de Segre.

Totes les mestresses de casa eren rebudes pel Sr. President que els donava la benvinguda i les explicacions de perquè la "Panificadora" havia organitzat aquestes visites. Dins de la Sala hi havia una exposició de tots els productes i a

cada dona se li oferia tota la gama dels mateixos perquè els tastés i ella mateixa valorés la qualitat, així mateix se'ls donava una bossa de plastic perquè es poguessin emportar tot allò que els sobres (detall que fou molt apreciat per les dones). En totes les visites el Sr. President remarcava que tots els productes estaven elaborats amb elements naturals, amb un rebuig absolut dels productes adulterats i que això totes les dones ho podien venir a comprovar, quan vulguessin ja que les portes estaven sempre obertes per a tothom.

Després de cloure's aquestes visites, que pel nostre compte hem considerat interessants al mateix temps que positives, hem pensat que valia la pena anar a parlar amb en Josep Drudis, President de la Cooperativa del Pa "Les Garrigues" perquè ens expliqués quatre coses més d'aquesta cooperativa amb seu al nostre poble.

El trobem, com sempre, ben disposat al diàleg, ens fa arseure i sense cerimònies li comencem a fer les preguntes, començant per aquelles de pur tràmit i que en teoria ja havíem de saber les respostes, però, que de cara als lectors no vam voler deixar de fer.

PREGUNTA- Com i en quina data es va crear la Cooperativa del Camp "Les Garrigues" ?.

RESPOSTA- A l'any 1978 es van reunir 4 o 5 pobles, i més tard i ja amb altres propostes es van reunir fins a 15 pobles i van acordar de tirar endavant. Fou pels vols del 1978-1979.

PREGUNTA- Quans pobles la componen ara ?.

RESPOSTA- Ara hi ha socis en 14 pobles. (Que són els següents ALBATARREC, ALCANO, ALFES, ARTESA, ASPA, CASTELLDANS; e

el COGUL, MONTOLIU, PUIGVERD, el SOLERAS, SUDANELL, SUNYER, els TORMS i TORRES DE SEGRE.

PREGUNTA- Quans socis hi ha en total entre tots els pobles?.

RESPOSTA- De socis reals, ara som 1780.

PREGUNTA- Per què es va triar Artesa per a fer l'edifici i ser la seu de la "Cooperativa" ?.

RESPOSTA- Ho van acordar així, com un dels promotors va ésser en Ramon de la Marta quan es varen fer les votacions per elegir el poble, el poble que va tenir més vots va ser Artesa.

PREGUNTA- Quantes persones hi treballen en total a la "Panificadora" ?.

RESPOSTA- Per a l'elaboració del pa hi treballen 5 persones i per a la reposteria no són fixes, n'hi treballa un dos o tres segons les comandes.

PREGUNTA- Quans quilos de pa surten de la Cooperativa ?.

RESPOSTA- Sortim a un promig de 1250 quilos diaris, comptant festes i tot.

PREGUNTA- Quantes classes de pa es fan ?.

RESPOSTA- Es fa la barra normal de mig quilo i la de quart, també és fa pa sense sal i el pa integral.

PREGUNTA- Quantes hores està funcionant la "Panificadora" ?.

RESPOSTA- Els dies normals està funcionant des de les 10 de la nit fins a les 6 de la matinada, i els divendres que s'ha de fer pa pel dissabte i el diumenge, es comença a les 5 de la tarda fins a les 6 de la matinada i quan hi ha un triple, que és quan hi ha dues festes seguides es treballa des de les 2 o les 3 de la tarda fins a la matinada.

PREGUNTA- Des que es va inagurar, s'han instal·lat noves màquines ?.

RESPOSTA- Com que es va fer pensant principalment amb el pa ja s'hi van instal·lar totes les màquines que hi ha ara, però, com que ara es vol tocar més a l'engros la reposteria s'ha agut de posar alguna altra cosa, fins i tot fer una cambra frigorífica per a guardar productes que s'han de menestar per a la reposteria.

PREGUNTA- Que hi ha d'això de servir el pa dins d'una bossa?.

RESPOSTA- Sí, bé, aquí hi ha una mica de problema, i és per això que jo he continuat un altre any de president (jo només havia acceptat de ser president durant un any, però, com que llavors hi va haver aquest embolic i semblava que els deixés penjats, vaig decidir de continuar un altre any). Bé d'això se'n parla i fins i tot hi ha pressions perquè servim el pa embolicat, però, nosaltres amb aquestes mesures ens sentim descriminats i per això no volem embolicar-lo. Inclús d'aquest assumpte n'hem parlat en una Reunió General i tenim el recolzament de tots els socis per a no embolicar el pa. Creiem que si els fornès que es fan pa i ells mateixos se'l venen no els cal embolicar el pa, segons diu la llei. Nosaltres que el fem i ens el mengem els mateixos socis no tenim per què embolicar-lo i per això mirarem de fer prevaldre aquesta opinió. Ara, si es diu que tothom a de embossar el pa, sense cap distinció, nosaltres serem els primers en fer-ho. Però, ara no ho volem fer perquè com ja he dit, ens sentim descriminats.

PREGUNTA- Quins avantatges té el soci de la "Panificadora"?

RESPOSTA- Bé, el soci de moment té l'avantatge de la qualitat que és el principal (ja que en l'elaboració del pa hi ha moltes trampes i fins i tot pa de moltes mides, però, tot això deixem-ho de part). Ara a la cooperativa el pa ens dóna un negoci de 10 pts. per quilo a l'any netes. Al juny de l'any que ve hi haurà un retorn de tres milions de pts, pels socis. Això ho podrem fer gràcies a vendre el pa al preu oficial, i ho fem així per evitar que algú, no soci, es fes treure el pa permetjà d'un parent o amic perquè li sortís més barat, també d'aquesta manera si un no soci compra el pa de la "Panificadora" aporta 10 pts. al nostre fons comú. Amb els retorns l'avantatge de ser soci queda compensat.

PREGUNTA- El servei de repartiment del pa als pobles és eficaç i ràpid.

RESPOSTA- Sí, el que passa és que hi ha pobles molt lluny, com Torres de Segre que l'acostumen a rebre tard, però, ara estem mirant de repartir-lo més aviat als pobles que estiguin en temporada de collita, ja que tenim pobles fruiters i pobles olivarers i d'ametlla, i així al temps de la fruita servirem primer els pobles fruiters i al temps de l'oliva els pobles olivarers, així les mestresses podran anar a comprar el pa abans de marxar al tros i no estar tot el matí esperant que arribi.

PREGUNTA- Quants llocs hi ha a Artesa que reparteixen pa ?.

RESPOSTA- En tres llocs. A les Cases Noves ho fa l'Eva Florensa i al poble hi ha la Novita i Ca la Marçalina.

PREGUNTA- S'ha pensat en muntar una pastisseria perquè els artesencs poguessim comprar pastissos els dissabtes i diumenges ?.

RESPOSTA- Bé, d'això n'estem parlant, com que això de la pastisseria és una cosa que tira endavant i és una de les coses en què podríem fer més negoci, estem parlant, fins i tot de posar un congelador als distribuïdors per les qüestions de la nata i coses de crema. De moment això només ho hem fet a la "Panificadora", però, més endavant mirarem de posar-ho a tot arreu i llavors serà possible poder vendre pastissos els dissabtes i diumenges.

PREGUNTA- Per què es fan aquestes invitacions als socis ?.

RESPOSTA- Encara que aquestes invitacions ens costaran bastants diners, nosaltres tenim la intenció que tots els socis sàpiguin el què fem a la "Panificadora". Així és que hauran passat per aquí un miler de sòcies, que són les que compren) i sabran, exactament el que fem i després de fer les degustacions de tots els productes esperem que la resposta serà afirmativa i podrem, de seguida, produir més.

PREGUNTA- Hi ha alguna cosa que no li hem preguntat a la qual li agradaria de dir-nos-en alguna cosa ?.

RESPOSTA- Sí. Volia dir-vos que la "Panificadora" marxa bé, al juny de l'any que ve, com ja us he dit abans, ja podrem fer un retorn als socis de tres milions tot i que encara estem pagant un milió i mig de pts. cada any entre interessos i amortitzacions del crèdit del Banc

de Crèdit Agrícola fins a l'any 1987. Després ja podrem passar de tres a quatre i mig milions de retorns. Si això de la reposteria dóna resultat i la gent compra els nostres productes podríem fer un retorn molt més aviat.

Bé, doncs, que sigui així, per nosaltres no quedarà. Sr. president, moltes gràcies i fins a una altra avinentesa.

Els productes que es fan a la Cooperativa són els següents :

PASTISSERIA : Coques d'ous (doble, Prima i Grossa). Coques de recapte (Arengada, Llonganissa, Tonyina i Anxoves). Coques de barques (Cabell i Crema). Pa de Pessic. Pastis de Poma (Rodona i de Pes). Gallons. Brioix (Simple i Ratllat). Magdalenes. Ensaïmades. Croissants. Trenes. Palmeres. Canyes (Cabell i Crema). Revetlles. Panadons. Vienes. Coca de Cabell. Fundes de Braç. Tartaletas (Cabell i Poma).

REPOSTERIA : Pastis de Nata. Tarrines de Nata. Braç de Gitano. Gitanets (Nata, Crema i Trufa). Lioneses.

CONCURS DE PESCA

Després de veure el gran nombre d'afeccionats que van participar al concurs de pesca de la Festa Major d'enguany (hi havia 47 inscrits), s'ha creat l'Associació de Pescadors d'Artesa. Aquesta novella agrupació artesenca ha organitzat, aquests darrers mesos un concurs de pesca tipus "lliga" on els participants van suman punts a cada jornada de pesca. La bassa triada per a pescar fou la de Sant Ramon i s'hi anà les festes dies 23 i 30 d'octubre i l'u, 6 i 13 de novembre. hi van participar 18 pescadors (principalment eren juvenils. La classificació, segons el pes dels peixos pescats va quedar així:

Adrià Gallart i Costafreda	2'000	Quilos
Ermenegol Garrós i Iglésias	1'500	"
Joan Bonet i Gallart	1'450	"
Jordi Delcampo i Barberà	1'050	"
Jaume Ramon Gallart i Mayoral	1'000	"
Josep Badia i Ricart	0'900	"
Ramon Iglésias i Tudela	0'850	"
Isidre Garrós i Torreguitart	0'700	"
Marcel Drudis i Bellmunt	0'250	"

Els altres nou pescadors van fer porra en totes les jornades.

NOTA : Una vegada closa cada jornada de pesca, els peixos eren tornats a llençar a l'aigua.

TENIS DE TAULA

Com a conseqüència de la favorable acollida que va tenir a la celebració del segon campionat local de tennis de taula, un grup de gent ha portat endavant l'organització d'un equip que es denomina "Artesa de Lleida - T.T. (tennis taula)", que properament participarà a la lliga provincial amb els equips de la rodalia.

Actualment es compta amb els següents jugadors:

SENIORS: joan Paré i Eduard Besora

JUVENILS: Isidre Garrós, Francesc Solans i Jordi Besora

INFANTILS: Josep Ramon, Oscar Barrufet, Jaume Barrufet, Ramon Olomí i Roca, Ramon Olomí i Falguera i Adrià Gallart.

Com es pot veure la majoria dels jugadors són infantils i juvenils, la qual cosa, juntament amb la inexperiència fa pensar que els primers anys, solament es aspirar a anar a aprendre.

Actualment s'està treballant amb entrenaments diaris d'una hora, i en grups, al segon pis de Casa de la Vila, amb dos taules, una feta de nou i l'altra cedida. També s'ha comprat una altra taula de segona mà per a jugar la competició, en molt bom estat. Tot gràcies a la col.laboració econòmica d'alguns particulars i de l'Ajuntament.

Apart del lloc d'entrenar hi ha una taula oberta a tothom al local del Grup d'Esplai, cedia per l'Agrupació Cultu-

ral "La Femosa", que ja havia servit pel primer equip, ja fa deu anys.

de tot això n'assabentarem més ampliament quan es comenci la competició.

LA CASTANYADA

Per a sortir una mica de la rutina del nostre poble un grup de joves animats es va decidir a organitzar la CASTANYADA. Amb un pregó es convocà a tot el jovent interessat per a parlar d'això, a Casa de la Vila. D'aquesta manera es va aconseguir d'engrescar un bon nombre de gent, i tal dit tal fet; a la bigília de Tots Sants a la Sala de la llar del Productor es féu una castanyada popular on no hi van faltar els tradicionals panellets, el moscatell i el xampany. hi hagué música i gresca. La "marxa" va estar assegurada per la molt alta participació de jovent.

Des d'aquestes pàgines voldríem encoratjar aquests joves a no desanimar-se i a seguir organitzant, d'aquesta manera, coses de caire popular que trenquin el nostre ensopiment.

SENSE UN EPITAFI

NI UN MOCADOR

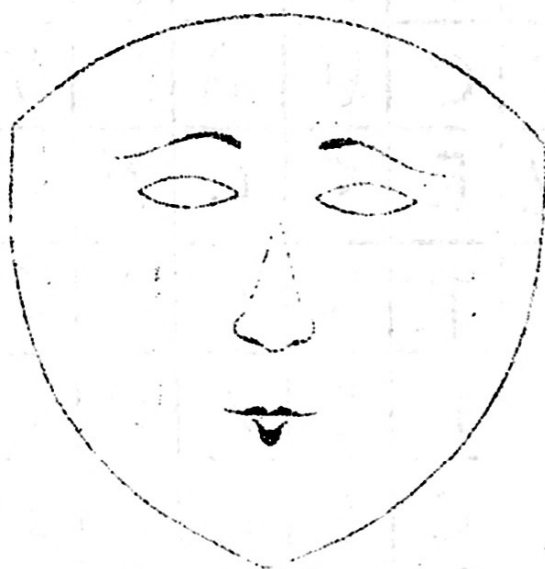
Amic F. : Permet-me que avui discrepi de tu. Sóc un sentimental que sempre ha estat enamorat d'Ernesto Guevara i per això mateix no puc estar d'acord amb tu.

Ernesto Guevara neix i viu a Sud Amèrica lloc del món on es dóna més fortament la dominació de l'home per l'home i has de convenir amb mi que l'única sortida possible és la revolta armada. Avui per tu he tornat a llegir el Diari del Che a Bolívia i en lloc he trobat que vulgués fer néixer flors a les baionetes i si en canvi he trobat l'afany desesperat de lluitar no sols contra el dominador capitalista bolivià o de les multinacionals sinó lluitar per despertar l'home lliure dormit dintre de cada home. Ernesto Guevara abandonà una posició social i una carrera universitària per unir-se a la guerrilla cubana i abandonà una posició privilegiada dintre el govern de La Havana per lluitar a Bolívia. Mai no podia estar còmode mentre en un punt de la terra es donés l'explotació de l'home per l'home. I en arribar ací em trobo amb una altra, per mi, errada teva: concientment o no has canviat l'ordre dels dos darrers versos. No és... la teva mort/ la nostra mort, sinó que ha d'ésser... la nostra mort/ la teva mort. Es cada vegada que nosaltres ens traïm que anem matent al Che.

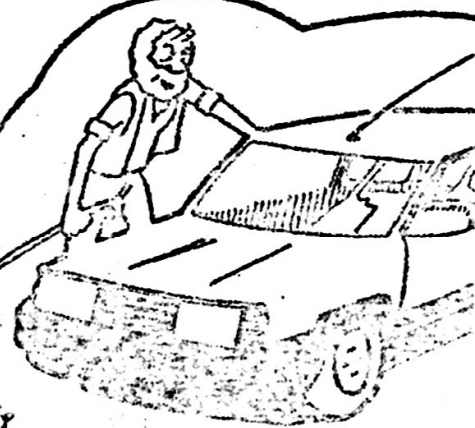
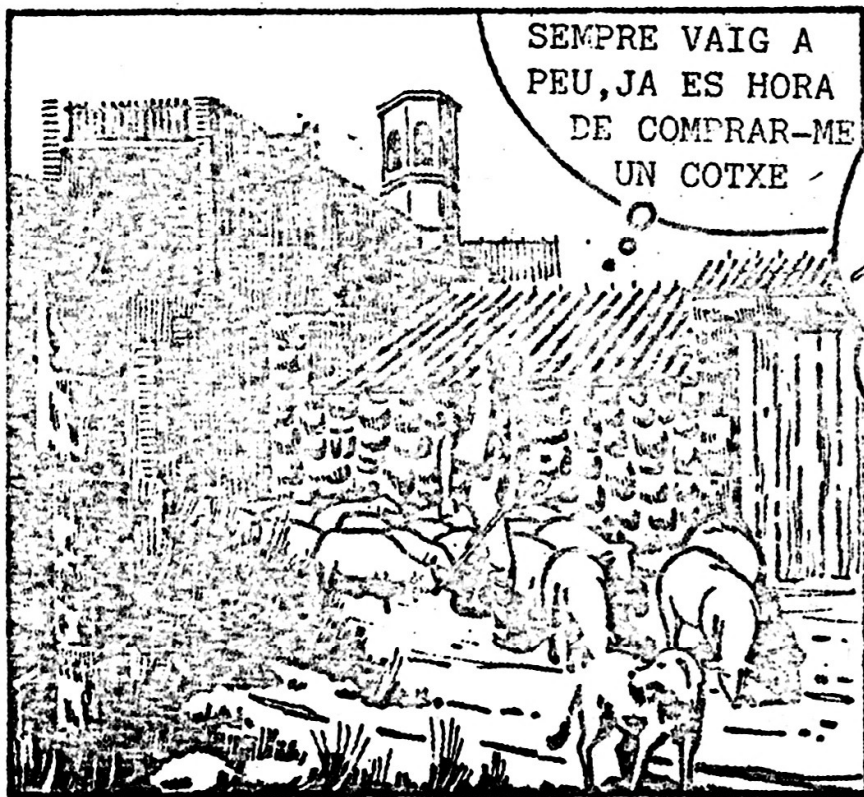
Una de les pel·lícules que més impacte m'han fet és "Viva Zapata" i ho és pel seu acabament quan la gent senzilla del poble no vol veure el seu heroi mort i criden: "Zapata

no ha mort. Visca Zapata!" Crec sincerament que Ernesto Guevara no ha mort, com no va morir un Camilo Torres ni tants altres que lluitaren a les omboscades sud-americanes. Han pogut canviar de lloc però no han mort. Mentre hagi gent que empri gent a Andalusia o pobles com Marinaleda o gent que lluita per la seva alliberació el Che viurà. El matem prostituint-lo en cartells i poesies elegiaques però el virifiquem si fem com un mestre que vaig tenir que en despedir-se per anar a Paraguai em deia: "no sé si aprendre primer els costums o a manejar una metralleta", com el matem amb els folclorisme d'un Onze de Setembre de senyeres al balcó i manifestacions d'impotència. El Che és lluita i la lluita no morirà mai mentre hagi homes lliures.

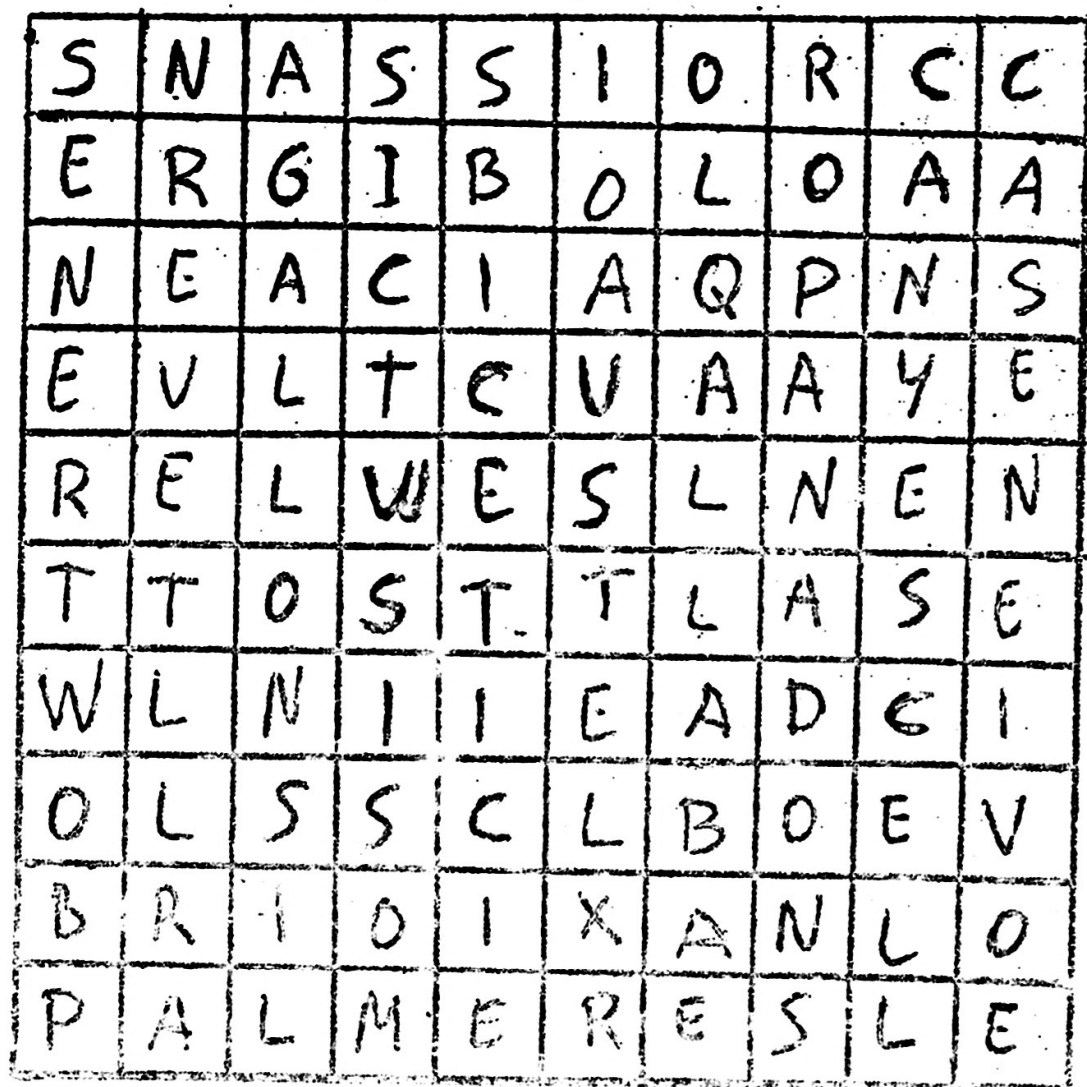
Antoni Garrós

EL PASTOR

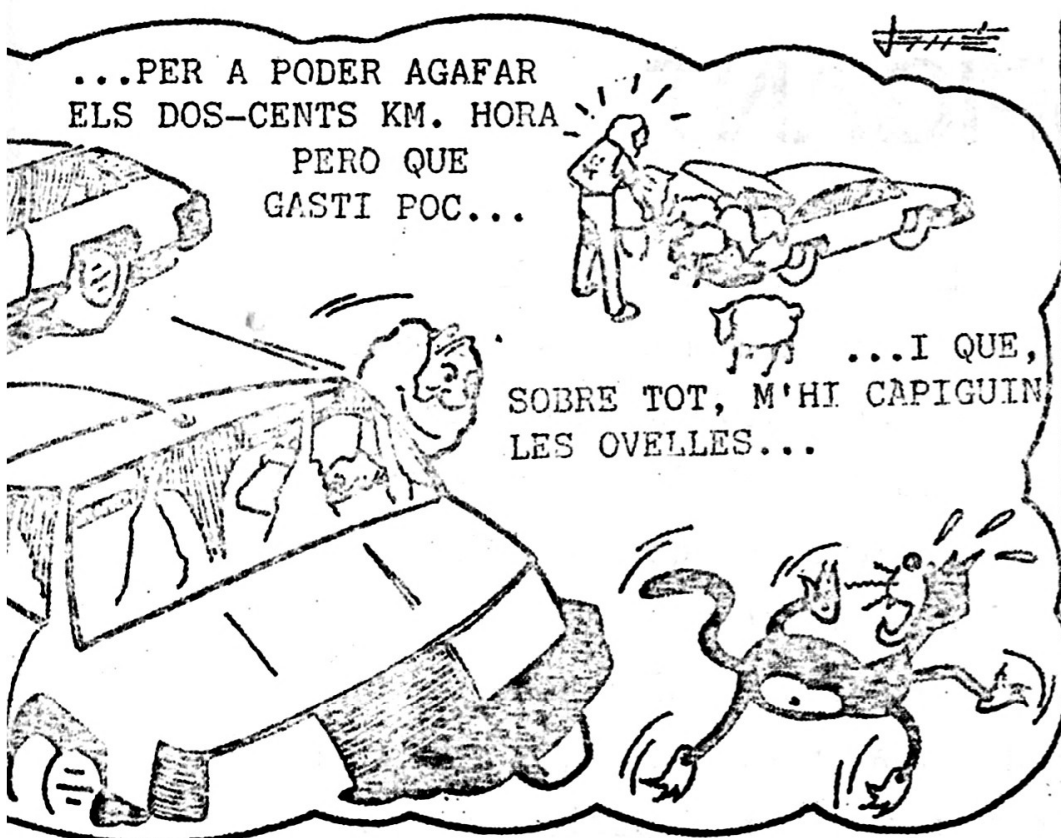

A MI M'ACRA-
DEN ESPORTIUS
I AMB MOLTES
MARXES...

Cercant di
requadre hi
bar 10 noms
SERIA que
"Panificació
PISTA

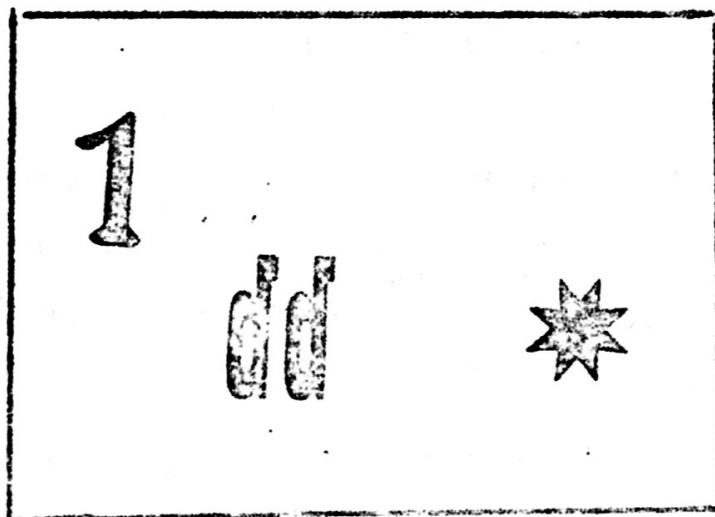
ons, vienes
meres, ca-
croissants,
its, gatlons

JEROGLÍFIC

s d'aquest
podeu tro-
de PASTIS-
elabora la
a".

QUE HA PASSAT ?

SOLUSIO

UN DESASTRE
UN DES-ASTRE

Coques, pa
britòix,
trenes, pa
nyes, pana

ESPIGANT

EL TEMA D'AVUI ES "L'HOMME UN I SENCER"

En el primer llibre de la Bíblia, GENESI, llegim al Ctol. I versets 26-27: "Digué allavors Déu: Fem l'home a imatge nostra i semblança nostra, perquè el seu domini a tots els peixos... Creà Déu a l'home a imatge d'ELL, a imatge de Déu el va crear i el creà home i dona".

Ctol. II verset 7 - "Javé-Déu formà l'home del pols de la terra i inspirà ALE de vida en el rostre, i fou així l'home un ser animat" Alè que podem dir esperit, ànima. En el transcurs del temps a estat obert a polèmiques abundoses; en destacarem algunes:

Homer veu un dualisme antropològic - cos-ànima.

Sòcrates (469-399 a.C.) resol alguns punts morts dels mateixos pensadors, elaborant la doctrina del concepte universal. Ara bé això comporta un dualisme més o menys enfosquit entre un món invisible i visible entre l'esperit i la matèria amb la conseqüent desvarolització del cos.

Segons Plató (427-347 a.C.) la unió entre l'ànima i el cos és purament accidental. la persona humana està constituïda solament per l'ànima i llur perfecció creix en proporció directa a la seva capacitat de dominar el cos i lleberar-se de la seva influència.

Aristòtoles (384-322 a.C.) diu: La unitat substancial de l'home s'expressa amb conceptes metafísics de "acte" i "potència". cos i ànima estan en relació de "acte-potència". L'ànima és forma o "perfecció" (entelèquia) del cos i per

tant la unitat del ser viu esdevé d'un "acte" perfectament proporcionat a una "potència".

Dins la Teologia de les relacions "ànima-cos"-S. Tomàs, que ha fet pràcticament l'estudi més difós, destaca la unitat radical de l'home, sense simplificar la pluralitat de les dimensions humanes. Cos i ànima, dues realitats, dos sers de l'home o dues parts de l'home; l'home és sempre un i senser, tot ànima i tot cos.

Dades Bíbliques- La Bíblia està orientada efectivament en un sentit històric, no en sentit filosòfic. Tots els seus discursos vers l'home estan íntimament lligats a la història salvífica. En crear l'home, Déu estableix tot seguit una relació personal Jo-tu entre si i la seva criatura. Déu vol crear l'home com el seu "pertner" capaç de tractar amb ell i segellar una "aliança".

El Déu de la Bíblia és el que camina a través de les èpoques de la història. La salvació cristiana no s'ha d'entendre individualment com salvació de l'ànima sinó com a participació en el regne de Javé en la història futura, en aquesta terra i aquesta vida. No consisteix l'elevació de l'ànima del cos sinó en la lliberació progressiva de l'home sencer del poder de la mort que regna en la carn.

La mort i resurrecció afecten a tot l'home, ànima-cos. En conseqüència la superioritat de l'home vers els sers infrahumans deriva del fet de ser imatge de Déu en la realitat seva i per tant susceptible d'una relació personal amb Déu, a semblança de Crist imatge veritable i perfecta de Déu-Pare

Allò "natural" i allò "sobrenatural" en l'home són diversitat d'aspectes no realitzats separadament.

Departament de Cultura
de la Generalitat de Catalunya

FILMOTECA

Curs 1983-84 Programa número 1

Novembre Desembre

La Filmoteca es reserva el dret de modificar aquest programa per raons de força major.

Preus: Abonament per a deu sessions: 750 ptes.

Entrada per a una sola sessió: 100 ptes.

Projeccions: Cinema Bonaire. Bonaire 16.

Serveis Territorials: Carrer del Governador

Montcada, 9. Lleida. Telèfon: 27 09 99

El cicle monogràfic d'aquesta tardor és, com podeu veure en aquest programa que teniu a les mans, consagrat al període anglès d'un realitzador universalment conegut del gran públic, un dels primers en ésser majoritàriament reconegut com autor, en una època en què la gran massa dels espectadors només identificaven els films pels actors i actrius que hi treballaven. L'interès de l'etapa anglesa no és, però, la d'una obra primerenca, feta de provatures de joventut d'un futur gran mestre, ans al contrari, ja que des de la fi del mut Hitchcock havia definit clarament el centre dels seus objectius fílmics i ja els havia assolit amb medis propis en obres exigents i madures.

El primer trimestre de 1984 presentarem una selecció de films que tracten de la problemàtica llatino-americana.

Alfred Hitchcock PERÍODE ANGLÈS

En la segona temporada d'activitats de la Filmoteca, la programació estarà agrupada en cicles trimestrals, que aniran acompanyats d'un programa, un poster i fulls informatius per a cada sessió, i en programes especials, a realitzar en sessions extraordinàries optatives, que el servei de programació de la Filmoteca posa a disposició dels centres comarcals.

El cinema anglès de Hitchcock se'ns presenta, en principi, com un *arxipèlag* de superfície turmentada i costes retallades separat dels altres continents o unit a aquests amb tota l'ambigüitat, les distàncies i els enganys de les superfícies marines.

El terme *arxipèlag* n'és, alhora, un símbol i una metàfora. Símbol fàcil, i fàcilment comprensible, que el de fineix geogràficament d'acord amb la realitat física, la de l'*arxipèlag* anglès, del qual brolla aquest cinema. Però l'òbvia banalitat del símbol és justificada per la possibilitat de la metàfora.

L'*arxipèlag* es proveït, tanmateix, d'una superfície sòlida, la destinada al vagabundeig dels personatges. En aquest espai que sembla no oferir pas cap de les il·lusions de l'aigua, els herois estan destinats a realit-

zar els itineraris més destructius. L'heroi del moviment, que es defineix defineix el seu propi destí gràcies precisament a la seva condició d'un home en perpetu camí, és el Richard Hannay de **THE THIRTY-NINE STEPS**. Tot al llarg de la pel·lícula doblement lligat, per l'amor i les mullers, a la fascinant Pamela, perseguit per espies i policies, no fa altra cosa sinó recórrer tota la superfície anglesa, sense descuidar-se els límits extrems d'Escòcia.

Com si no n'hi hagués prou, als seus passos se sobreimpressionen els mapes dels llocs que travessa, i ens veiem obligats a contemplar el torbament i la sorpresa que emanen de les cares de Robert Donat i de Madeleine Carroll a través d'una espessíssima xarxa de símbols geogràfics, de noms de rius, llacs, praderies i altiplans. Aquesta atenció dedicada a un moviment que sembla més devorador, fins i tot de si mateix com més acuradament assenyalat és en termes de recorreguts i distàncies reals, fa de **THE THIRTY-NINE STEPS** el primer mapa provisional de l'arxipèlag. Els llocs en els quals es mou Richards Hannay resumeixen una mica el període anglès, així com el desert en el qual es mou Thornhill-Kaplan a **NORTH BY NORTH-WEST** defineix el període americà.

Molts títols del període anglès evidencien, gràcies a la fascinació dels nombres (**NUMBER THIRTEEN, NUMBER SEVENTEEN, THE THIRTY-NINE STEPS**), a l'evocació de muntanyes, illes, rius i llocs del paisatge (**THE MOUNTAIN EAGLE, THE MANXMAN, A STORY OF THE LONDON FOG, DOWNHILL** i, el primer de tots, **THE PLEASURE GARDEN**, en el qual cal advertir que el jardí també és un teatre, més encara, el Teatre per excel·lència), una obsessió constantment present i la més ben definida. Aquesta obsessió pels llocs, pels mapes i per les xifres reproduceix una antiga passió per la geografia, única matèria escolar en què el jove Hitchcock demostrava un especial interès. Aquestes mesures tan precises, però, s'apliquen en aquests casos a un espai indefinible i fugitiu, malgrat qualsevol mena d'acurada delimitació: La mesura dels somnis, al cinema anglès d'Alfred Hitchcock és aleshores una mesura geogràfica, que delimita un arxipèlag i que constitueix un punt de partida, però és una mesura que suma la irrisió a l'engany, des del moment que fingeix representar i delimitar l'infinit.

Les pel·lícules angleses semblen tenir, doncs, abans que qualsevol altra propietat, la d'establir al voltant de la seva pròpia figura de conjunt els seus propis confins, que no són només les vores de la pantalla, més enllà de les quals l'economia de les imatges deixa lloc a les imatges del malbaratament i del consum. Per molt que pugui semblar sorprenent als entusiastes del període americà, cap pel·lícula anglesa no sembla constituir una annexió a una àrea que tendeixi a créixer, sinó que ve únicament a omplir més bé un espai fet ja evident en tot el seu volum i en totes les seves característiques al primer pla de **THE PLEASURE GARDEN**: un ampli escenari delimitat per un teló davanter i un teló de fons que fa enga-

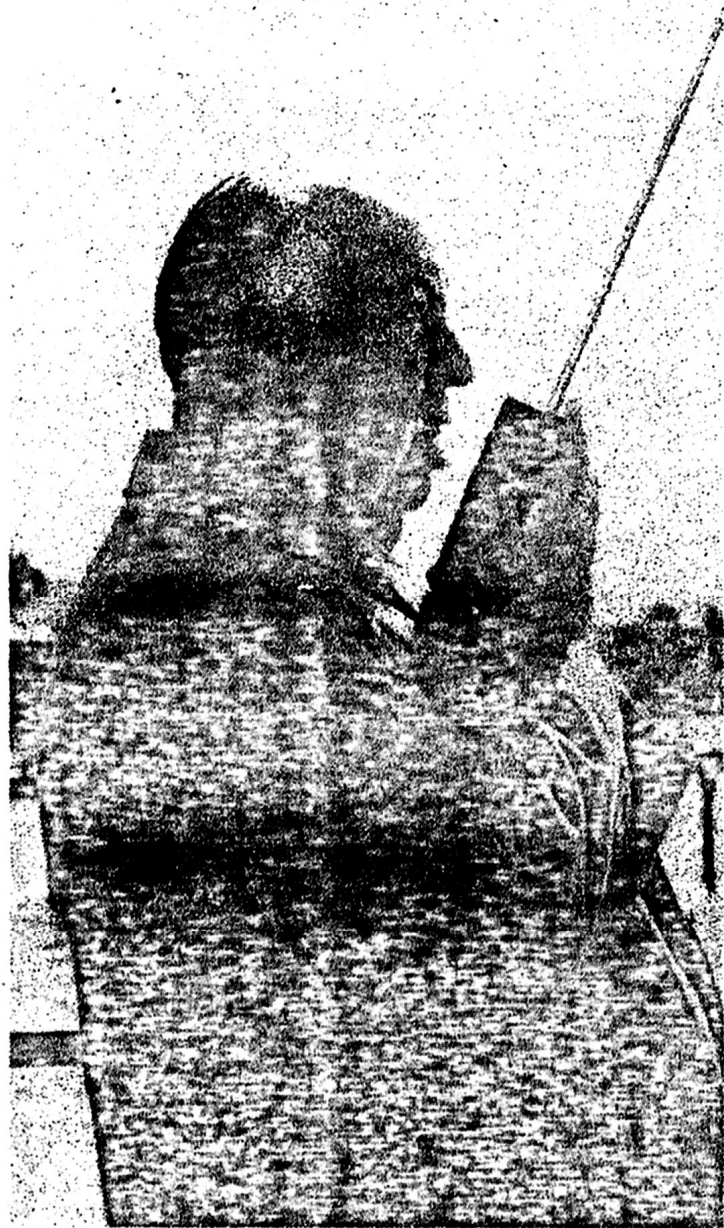
nyosa qualsevol perspectiva. També en això com en la predilecció per l'element aquàtic, Hitchcock semblaria fidel als principis de la sensibilitat barroca que tot transformant el món en un teatre, mostren totes les metamorfosis i anul·lacions en un espai rigorosament fictici i artificial. A l'interior d'aquest resplendent escenari, la idea narcisista de la recreació del món a través de la posada en escena i la il·lusió poden trifegar els propis poders i posar a prova el propi poder. El món de les imatges abdica en les imatges del món, substituint una traïció per una complicitat. Aquesta particular actitud cap a la forma pot explicar-nos més bé que qualsevol altra consideració per què el cinema anglès de Hitchcock, tot i assemblant-se al cinema d'altres visionaris, des de Murnau fins a Sternberg, alhora s'hi distingeix i proclama la seva absència singularitat.

Cal imaginar que ens trobem davant una pel·lícula immensa, que comença amb l'escenari del *Pleasure Garden Theatre* i amb el cor de les ballarines i acaba després d'un llarg viatge en tren, durant el qual l'escenari torna periòdicament, com en un music-hall, cabaret de luxe, sala de concerts, teatre popular, night-club amb la troballa de la vella senyora Froy (**THE LADY**

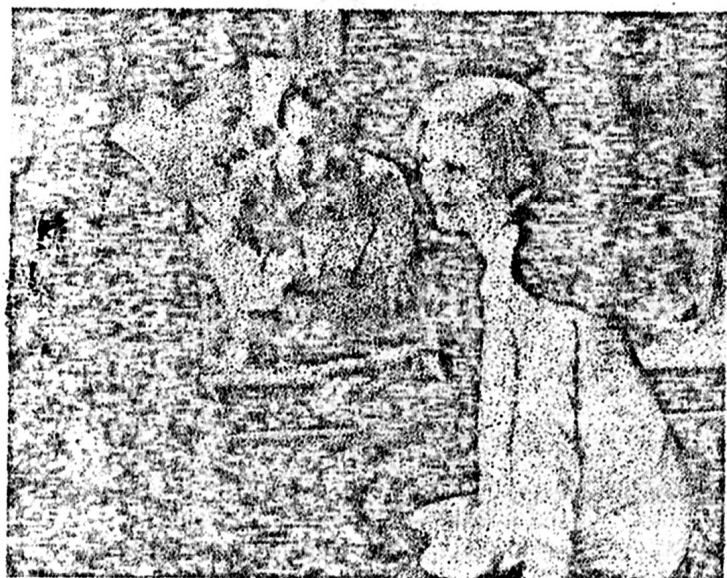
VANISHES). La conclusió d'aquesta pel·lícula, una de les darreres del període anglès, que ens mostra el tren, l'estació, les muntanyes dels Balcans i el poble no són sinó un plàstic, un modellet per a nens, ens recorda un cop més que no ens hem allunyat mai d'aquell escenari; que tot allò que havíem trobat, les regles de l'espectacle, les transparències i els telons pintats, forma part del mateix viatge pel mateix univers. Si aleshores es fa evident que el cinema anglès retroba el seu final al seu començament, això significa també que l'escenari que se'ns mostra i l'espectacle que s'hi representa són, respectivament, l'Escenari i l'Espectacle. Les pel·lícules de Hitchcock semblarien la negació de tot escenari, a causa de la presència del mar, dels viatges, de la mutabilitat dels paisatges i de les ciutats, que cap teatre podria allotjar darrera el seu teló, ni tan sols la reduïda escala de les seves ficcions. En negar, però, tot escenari, les pel·lícules angleses no fan sinó afirmar la seva pròpia pertinença a l'Escenari. Potser el *Pleasure Garden Theatre* és com el Jardí dels Viaranyos que es bifurquen, potser fa que els seus límits siguin la darrera aparença i la darrera il·lusió.

(Enzo Ungari, extractes d' *Introduzione all'achipielago Hitchcock*, Cinema e Film, número 10 hivern 1969/70).

22.30 h.

Dimecres 2 Novembre

RICH AND STRANGE/RICOS Y EXTRAÑOS

Alfred Hitchcock, 1932. Int: Henry Kendall, Joan Barry, Betty Aarnh. Anglaterra V.O.S.E. (B/N).

"No és pas un thriller. És només una història d'aventures. Un matrimoni jove inicia un viatge al voltant del món. Realment vaig enviar un equip a fer la volta al món per tal que ho filmessin tot. Cap al final del film hi ha una seqüència força divertida. El vaixell de càrrega naufraga i es troben abandonats al mar de la Xina, on són rescatats per alguns jongs pirates".

Dimecres 30

THE LADY VANISHES/ALARMA EN EL EXPRESO
 Alfred Hitchcock, 1938. Int.: Margaret Lockwood, Michael Redgrave, Paul Lukas. Anglaterra V.O.S.E. (B/N).

Per a Hitchcock, aquest film havia d'ésser el darrer que havia de rodar a Anglaterra. Havia decidit d'acceptar una de les propostes de Hollywood sense saber encara quina d'aquestes. Volia acabar elegantment, fer alguna cosa que fos alhora la conjunció de quatre anys de recerca, un quadre recapitulador, i un punt final.

Dimecres 7 Desembre

YOUNG AND INNOCENT/INOCENCIA Y JUVENTUD

Alfred Hitchcock, 1937. Int.: Novo Filmam, Derrick de Marney, Percy Marmont. Anglaterra V.O.S.E. (B/N).

A propòsit de YOUNG AND INNOCENT hom pot donar un exemple d'un principi de "suspense". Es tracta de donar al públic una informació que els personatges de la història no coneixen encara; gràcies a aquest principi el públic sap més que no els protagonistes i pot plantejar-se amb més intensitat la pregunta: "Com es podrà resoldre la situació?".

Dimecres 14

THE THIRTY-NINE STEPS/39 ESCALONES

Alfred Hitchcock, 1935. Int.: Robert Donat, Madeleine Carroll, Lucie Mannheim. Anglaterra V.O.S.E. (B/N).

Allò que agrada a Hitchcock en aquesta història és que aquesta representa molt exactament la intriga policíaca en el seu estat pur, fins a tal punt que aquesta posseeix, com a atribut natural, la significació pròpia de tota intriga policíaca. Quan unes peripècies, siguin quines siguin, oposen dos forces antagonistes definides en termes de Bé i de Mal, impliquen, aquestes, necessàriament una moral.

Dimecres 9

NUMER SEVENTEEN/EL NUMERO 17

Alfred Hitchcock, 1932. Int.: Ann Gray, John Stuart, Donald Cammie. Anglaterra V.O.S.E. (B/N).

Una situació teatral, divertida, que duplica el "suspense" per mitjà d'una persecució desentrenada. Hitchcock ens convida a divertir-nos amb ell mentre manipula joguines i maquetes, i llança un tren boig sobre el "ferry-boat" que l'espera.

Dimecres 16

BLACKMAIL/CHANTAJE

Alfred Hitchcock, 1929. Int.: Amy Odia, Sara Allgood, John Longden. Anglaterra V.O.S.E. (B/N).

Es, històricament, una obra que compta. Es tracta del primer film parlat del cinema britànic. El començament és deliciós. La comparació entre les dues primeres bobines mostra com Hitchcock va saber comprendre el canvi d'estil que inaugurava el descobriment del so.

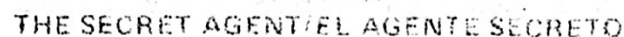
Dimecres 23

MURDER/ASESINATO

Alfred Hitchcock, 1930. Int.: Herbert Marshall, Nora Barlow, Philip Hare. Anglaterra V.O.S.E. (B/N).

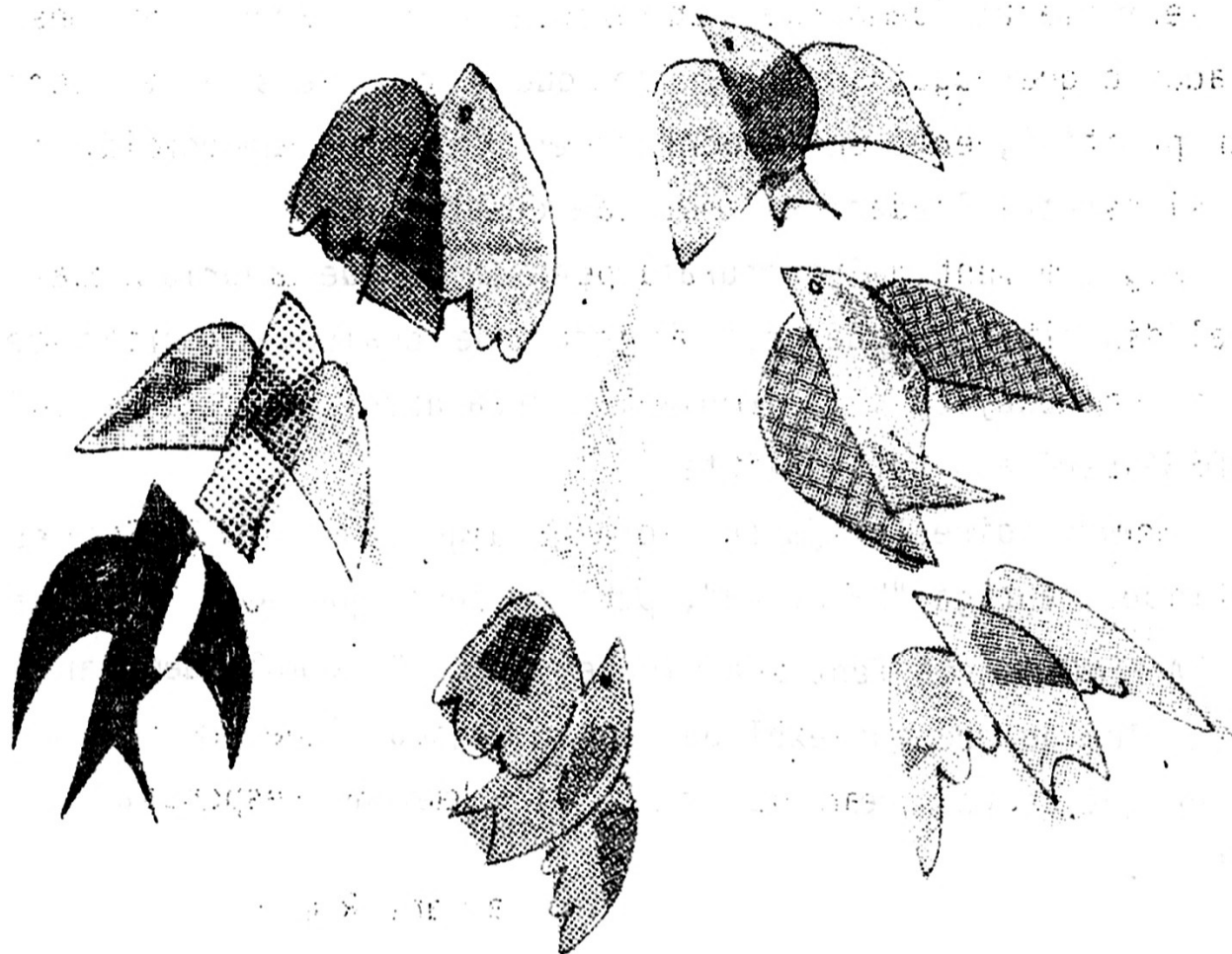
No només aquest film no ha envellit pas, sinó que és un dels més grans encerts de Hitchcock o, en qualsevol cas, un dels tres films més bons del període anglès amb RICH AND STRANGE i THE THIRTY-NINE STEPS.

22

La primera seqüència es desenvolupa amb una sèrie de totes exequies del novel·lista E. Brooke que s'interminga a l'aparència i la identitat d'Aschenbren. És en un club onent el tot de situar aquestes exequies durant la bombarda de Londres, amb la camera assistint inobertadament sota el braç tallat d'un home que encen una cigarreta, amb la seva única ma, en un dels llums de la carrossa tenebre.

Altaqraf. Dep. Legal B-38546-81

CARTA OBERTA

Senyor Director: Fa mesos que estic esperant que a les pàgines de LA FEMOSA surti una explicació clara del que ha passat amb el dipòsit de l'aigua.

Fa molts anys, ja ni me'n recordo, em queixava a les pàgines d'una revista artesenca que cada dia junt amb l'aigua, menjava una racció de cuquets. Han passat els anys i els cuquets s'han tornat carpes, llúcios i fang. ja no "manen els mateixos", que dèiem abans, sinó que per més conya ara "manen els que no podien manar abans". En els anys del silenci podíem parlar de com era de dolenta l'aigua i ara amb la democràcia callem i ens bebem l'aigua que ens donen. No serà això degut a que els que han fet el dipòsit i els que haurien de criticar són la mateixa persona ? Es molt fàcil ser valent i demòcrata en època de dictadura, per més paradòxic que pugui semblar, ja que a tots ens agrada ser "ben parits", però ser demòcrata en temps de democràcia, i més si es té el poder a la mà, ja cosat més.

Algun moment m'he aturat a pensar el que hauria pensat si el dipòsit l'hagués fet la gent de qualsevol partit de dreta. La conyeta i la ironia més crua hauria aparegut a LA FEMOSA però ara tots callats.

Senyor director ja se que alguna gent de LA FEMOSA és gent de l'antiga "La Meuca", però no serà que avui la gent de LA FEMOSA està fent una mica el meuca ? Es molt demanar a l'ex-alcalde que ens expliqui d'una vegada el que ha passat i per què es va creuar de mans sense demanar responsabilitats ?.

Jaume de sant Ramon

POESIA

LA TARDOR

La tardor, la vella tardor,
deixa els arbres

amb fulles de mil colors.

Mentre el vent va xiulant,
les fulles tremolen
i cauen.

deixen una alfombra de fulles acolorides

de roig, de groc, de marró.

Quan veig els arbres despullats pel vent

penso:

han mort,

però tornaran.

Mireia Garrós i Jové

coneguem la nostra fauna

L A L L E B R E

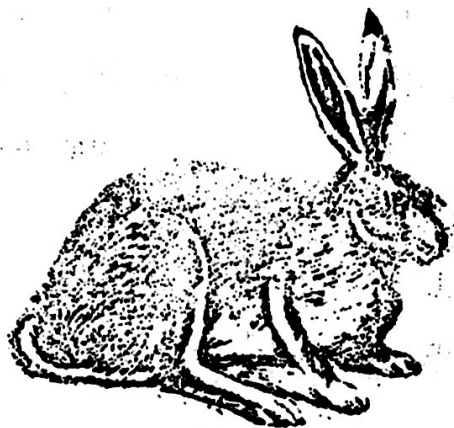
FITXA TECNICA- (Lepus sp. família dels lepòrits) Gènere de mamífers rosegadors de l'ordre dels legonorfs.

Per a començar a parlar de la fauna i flora que podem trobar al nostre terme, hem triat la llebre ja que aquest és un dels animals més populars que tenim i que malgrat el gran nombre creixent, dels caçadors no està en perill d'extinció. La llebre, al nostre terme viu tant a la part del secà com del rec, però, és al rec on avui per avui té la vida més assegurada ja que gràcies al plantat espès i a les filferrades de les palmetes no la poden empaitar amb èxit ni gossos ni caçadors.

La llebre té un aspecte semblant al del conill, però, és de més gros tamany, pot arribar a mesurar uns 70 Cm. de llargària amb una cua de 5-8 Cm., té les orelles molt llargues la punta de la qual és de color negre, el seu cos és allargat i esprimatxat lateralment. Les potes del darrera són adaptades al salt i a la cursa per la qual cosa són més llargues que les del davant. Té el pèl curt i espès, de color terroś grisenc i barrejat amb negre. Es de costums nocturnes i s'alimenta de vegetals. La carn de la llebre és comestible i molt apreciada. Se'n coneix arreu del món (no viu

Austràlia, ni a Àfrica occidental ni a Amèrica del Sud) més de vint menes. La que trobem a artesa és la llebre comuna que viu arreu d'Europa (L. Europaeus).

A diferència del conill, la llebre no escaba llodrigueres i només s'encaua en casos molt extrems en què es veu acorralada. Com a norma general la llebre només pareix dos individus en cada part que ja es desplacen de seguida, per llurs propis mitjants darrera la mare. A artesa i en general a les comarques de Ponent a la llebre jove se l'anomena "farnaca".

LLEBRE

FRASES FETES- La llebre, com altres animals de la nostra fauna, ha entrat dins del vocabulari popular, en dites i frases fetes. N'apuntem unes quantes:

Alçar la llebre.- Donar gat per llebre.-Allí on menys t'ho esperes salta la llebre.- La llebre és del qui l'agafa. Corre més que una llebre.-Moure la llebre.-Així s'esperessin tan les llebres. Etc.

ARNA

UNA VISITA AL MUSEU

Durant aquest mes de Novembre, els alumnes de Segona Etapa de les Escoles d'Artesa, van anar en grups a visitar el Museu Local Arqueològic. Allí en Josep-Ramon Gallart, llicenciat en Prehistòria i Història Antiga els hi va explicar la cultura material dels diferents períodes de la Pre i Protohistòria del nostre terme i rodalies que està representada al Museu.

En aquest número publiquem un dels treballs de Redacció sobre el Museu fet per una alumna de vuité nivell.

REDACCIÓ

Fa poc vam visitar el Museu arqueològic d'Artesa de Lleida, allí vam veure com vivia l'home en la Prehistòria.

El paleolític es divideix en tres etapes: Paleolític Inferior, Paleolític Mitjà i Paleolític Superior. Les armes amb que l'home matava els animals eren sols pedres pulides amb les quals fabricava les destrals, vivia principalment de la caça i la pesca, era nòmada. Més tard va descobrir el foc i es va fer més sedentari. Així poc a poc es va anar perfeccionant i agafant un pal de fusta, al cap de dalt lligava una pedra tallada, així era com feia les llances per poder matar els animals més grossos, també ens van ensenyar el que

feien servir per aixafar el blat fent així la farina i era senzillament dues pedres que picant aixafaven el gra que es posava al mig.

El Neolític i Eneolític va ésser un període on l'home comença a polir la pedra i a fer-se agricultor. Després fa anar el bronze, però continua utilitzant la pedra i el sílex. També vam veure ceràmica iberica que estava pintada amb colors naturals hi havia uns plats pintats amb vernís negre. Ens van explicar que pel color de la ceràmica i pels plats es pot saber l'antiguetat de la peça trobada. Al Museu hi ha bastanta ceràmica, ja sigui decorada o bé llisa, vam veure tenalles que es van trobar al poblat de Margalef que estaven negres d'un costat perquè havien posat foc al poblat i no van tenir temps d'emportar-se res. També es va perfeccionar els molins, abans sols eren dues pedres pulimentades, ara són dues pedres una damunt de l'altra (la de dalt era més petita) buides del mig i amb aquest buit s'hi posava el gra que s'anava aixafant a mesura que l'home picava amb la pedra del damunt així la farina anava sortint per la junta de les dos pedres.

La gent que es moria la cremaven i la seva cendra la posaven amb unes olletes que es diuen urnes, al costat se n'hi posava unes altres amb aigua i menjar pel viatge. També vam veure altres ceràmiques romanes i àrabs. Així vam acabar la visita al Museu, jo ja l'havia vist d'altres vegades però em va agradar molt tornar-hi perquè vaig poder tornar a veure com vivien els nostres avantpassats i ens van explicar les diferents peces i eines que hi ha a les vitrines i que

el grup d'aficionats a l'arqueologia de la Femosa les ha classificat i restaurat.

Hem d'estar joiosos de tenir aquest museu al nostre poble !.

Immaculada Vilalta
(13 anys)

HUMOR

SEMPRE ET SURT DOLC, SALAT
O ET S'ANGANXE. AVEURE SI
T'APUNTES A LES TROBADES
DE CUINA DE "LA FEMOSA"!

